

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 sierpnia 2017r. znak (...), z dnia 6 września 2017 r. znak (...) oraz z dnia 28 września 2017 r. znak (...) w związku z wnioskiem o zasiłek chorobowy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 6 ust.1, art.8, art.9 ust.1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 372) odmówił S. A. prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 9 maja 2017 r. do 27 sierpnia 2017 r., od 28 sierpnia 2017r. do 15 września 2017 r. oraz od 16 września 2017 r. do 6 października 2017 r. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

S. A. złożył odwołania od powyższych decyzji, wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie mu prawa do spornego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie uzasadniając, jak w zaskarżonych decyzjach.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 września 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał S. A. prawo do zasiłku chorobowego z tytułu działalności gospodarczej za okresy od dnia 9 maja 2017 roku do 27 sierpnia 2018 roku, od 28 sierpnia 2017 roku do 15 września 2017 roku i od 16 września 2017 roku do 6 października 2017 roku (punkt 1 wyroku) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz S. A. kwotę 540,00 złotych (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2 wyroku).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

S. A. jest objęty dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 1 listopada 2016 r.

W okresie od 8 do 20 października 2016 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu schorzeń o kodzie H 81 (zaburzenia układu przedsionkowego) - tj. z powodu zawrotów głowy. Współistniały w tym czasie również schorzenia kardiologiczne (tj. zaburzenia rytmu serca - napadowe migotanie przedsionków).

W okresie od 4 do 18 listopada 2016 r. – wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu schorzeń o kodzie J 06 (infekcja dróg oddechowych), współistniały również schorzenia kardiologiczne.

W okresie od 19 listopada do 2 grudnia 2016 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu schorzeń o kodzie J 06 (infekcja dróg oddechowych), współistniały również schorzenia kardiologiczne (tj. zaburzenia rytmu serca - napadowe migotanie przedsionków).

W okresie od 3 grudnia do 16 grudnia 2016 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu schorzeń o kodzie J 06 (infekcja dróg oddechowych), współistniały również schorzenia kardiologiczne (tj. zaburzenia rytmu serca - napadowe migotanie przedsionków).

W okresie od 17 grudnia 2016r do 11 stycznia 2017 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu schorzenia o kodzie I38 (infekcyjnego zapalenie wsierdzia), współistniały schorzenia w postaci zaburzenia rytmu serca - napadowego migotania przedsionków).

Do dnia 5 stycznia 2017 r. wnioskodawca miał wystawiane zwolnienia lekarskie z powodu infekcji dróg oddechowych (J 06).

W dniu 5 stycznia 2017 wystąpił u wnioskodawcy udar mózgu. Na zastawkach w sercu powstały skupiska grzybni które dostały się do mózgu i spowodowały udar.

Wnioskodawca był hospitalizowany w związku z udarem mózgu i leczył się w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...) Szpitala (...) im. N. B. w Ł. na Oddziale Klinicznym Neurologii w okresie od 5 stycznia 2017 r. do 13 stycznia 2017 r. z rozpoznaniem zawału mózgu I63, samoistnego pierwotnego nadciśnienia, oraz współistniejąco podejrzeniem infekcyjnego zapalenia wsierdza (I10), w okresie od 24 do 28 lipca 2017 r. z rozpoznaniem przemijającego mózgowego napadu niedokrwienia i zespołów pokrewnych G.45, współistniejąco z obecnością następstw chorób naczyń mózgowych, następstw zawału mózgu I69.

W okresie od 8 do 30 kwietnia 2017r. wnioskodawca przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu schorzenia o kodzie I 69 (następstwa chorób naczyń mózgowych) tj. stan po udarze mózgu, od dnia 09 maja 2017r. do dnia 07 czerwca 2017r. z powodu schorzenia o kodzie I 63 –tj. zawału mózgu, od dnia 18 czerwca 2017r. do dnia 20 czerwca .2017 r., w okresie od 21 czerwca do 11 lipca 2017 r., od 12 lipca 2017 r. do 4 sierpnia 2017r., od 28 sierpnia 2017 r. do 15 września 2017 r. i od 16 września 2017 r. do 6 października 2017 r. wnioskodawca przebywał na zwolnieniu lekarskim z uwagi na schorzenie o kodzie I69 (następstwa chorób naczyń mózgowych) tj. stan po udarze mózgu.

Wnioskodawca leczył się w poradni neurologicznej Centrum Medyczne (...) Zakład Opieki Zdrowotnej.

Wnioskodawca leczył się w Wojewódzkim Szpitalu (...) na Oddziale Kardiologicznym .

W dniu 23 stycznia 2017 r. został przyjęty do kliniki kardiologicznej z rozpoznaniem zapalenia wsierdza powikłanego zatorom do ośrodkowego układu nerwowego. Po wszczępieniu zastawki mitralnej i trójdzielnej z 2005 r. oraz rozpoznaniem napadowego migotania przedsionków częstoskurczu w wywiadzie, stan po ablacji RF ujścia żył płucnych w 2005 r. nadciśnienie tętnicze. W okresie 7 do 24 lutego 2017 r. z powodu wad zastawek dwudzielnej i trójdzielnej, samoistnego nadciśnienia niewydolności serca obecności wszczepów związanych z angioplastyka wieńcową.

W okresie od 18 kwietnia do 9 maja 2017 r. z rozpoznaniem niewydolności serca, po implantacji zastawki mechanicznej w pozycję mitralną z powodu stenozы (w dniu 23 stycznia 2017 r.), po przebytej plastyce zastawki mitralnej i trójdzielnej (2005 r.) z napadowym migotaniem przedsionków i częstoskurczem nadkomorowym w wywiadzie. Po kardiowersji elektrycznej częstoskurczu przedsionkowego (2009 r.) i ablacji żył płucnych (2005) Rozpoznano niedowład lewostronny po udarze niedokrwinnym mózgu w przebiegu (...), nadciśnienie tętnicze kontrolowane farmakologicznie, niedokrwistość wtórną.

Wnioskodawca leczy się również w (...).

U wnioskodawcy S. A. występuje stan po wszczępieniu sztucznej zastawki mitralnej (...) 31 mm (24.01.2017r), infekcyjne zapalenie wsierdza powikłane zatorom do ośrodkowego układu nerwowego styczeń 2017r., stan po wszczępieniu pierścienia zastawki mitralnej i trójdzielnej 2005r., zaburzenia rytmu serca tj. napadowe migotanie przedsionków i częstoskurcz nadkomorowy, stan po ablacji RF ujścia żył płucnych w 2005r., nadciśnienie tętnicze, niewydolność serca w przebiegu wady serca i przebytych zabiegów kardiologicznych, stan po przebytych udarze mózgu z niedowładem lewej kończyny górnej - w przebiegu infekcyjnego zapalenia wsierdza (5 styczeń 2017r.), stan po epizodzie przejściowego niedokrwienia mózgu (24 lipiec 2017r.), niedowidzenie oka lewego.

Od 4 listopada 2016 r. wnioskodawca był leczony z powodu infekcji dróg oddechowych i zaburzeń kardiologicznych, a od 5 stycznia 2017 r. do 6 października 2017 r. z powodu udaru mózgu. Z punktu widzenia neurologicznego przyczyny niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresach tych spowodowane były różnymi chorobami.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił, w szczególności w oparciu o opinię biegłego neurologa. W sprawie dopuszczono opinię biegłego internisty – kardiologa, który jednak w pierwotnej opinii pisemnej nie był w stanie udzielić odpowiedzi na pytanie - z powodu jakich schorzeń w okresie od 4 listopada 2016 roku do 6 października 2017 roku wnioskodawca był niezdolny do pracy. Biegły wprost wskazał, iż ocena w niniejszej sprawie była trudna. U wnioskodawcy na chwilę wydania opinii dominowały problemy kardiologiczne i neurologiczne. Biegły wskazał

ostatecznie, iż od 4 listopada 2016 r. u wnioskodawcy występowała infekcja dróg oddechowych, a napadowe migotanie przedsionków było współprzyczyną niezdolności wnioskodawcy do pracy. Biegły wskazał, iż zaburzenia rytmu serca występowały cały czas i występują nadal. W dniu 5 stycznia 2017 r. nastąpiła stanowcza zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego. Doszło do udaru mózgu. Na zastawkach w sercu powstały skupiska grzybni, które dostały się do mózgu i spowodowały udar. Wobec konieczności potwierdzenia etiologii udaru mózgu, Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa, który na podstawie dokumentacji lekarskiej, wywiadu, badania neurologicznego oceniając przyczynę niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresie 4 listopada 2016 r. do 6 października 2017 r. wskazał, iż od 4 listopada 2016 r. wnioskodawca był leczony z powodu infekcji dróg oddechowych i zaburzeń kardiologicznych, a od 5 stycznia 2017 r. do 6 października 2017 r. z powodu udaru mózgu. Z punktu widzenia neurologicznego przyczyny niezdolności do pracy wnioskodawcy w tych okresach spowodowane były różnymi chorobami. Powyższa opinia nie została zakwestionowana przez organ rentowy.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że odwołania jako zasadne podlegały uwzględnieniu.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 8 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U z 2014r., poz. 159) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

W myśl art. 9 ust. 1 i 2 w/w ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Powyższa regulacja nakazuje zatem do jednego okresu zasiłkowego zliczać wszystkie następujące po sobie nieprzerwanie okresy niezdolności do pracy, choćby były spowodowane różnymi chorobami, oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą nie przekraczała 60 dni.

Sąd podkreślił, że przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast, jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. (A. R. G. Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Komentarz, 2009, LEX).

Zdaniem Sądu Rejonowego niezdolność ową, zgodnie ze stanowiskiem judykatury, należy traktować jako wywołaną tą samą chorobą. Pojęcia bowiem "ta sama choroba" użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...), gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt . I BU 14/11, LEX 1215397, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124). Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych. Jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Istotny jest tu czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy

z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt 11 UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124).

W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji ustalając przyczyny niezdolności do pracy wnioskodawcy oparł się na opinii biegłych. Ocenie podlegał cały okres niezdolności wnioskodawcy do pracy, a nie tylko ten, za który organ rentowy odmówił zasiłku chorobowego. Ocenie podlegał też okres od dnia 16 września 2017r. do 6 października 2017r., za który wnioskodawca nie złożył zwolnienia lekarskiego i nie otrzymał zasiłku chorobowego.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie bezspornym było, iż przerwa między dwoma okresami niezdolności do pracy wnioskodawcy objętego dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej nie przekroczyła 60 dni. Bezspornym pozostawało również, iż w związku z niezdolnością do pracy od 4 listopada 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. wnioskodawca wykorzystał 178 dni okres zasiłkowy. W związku z kolejnym okresem niezdolności do pracy od 9 maja 2017 r. wnioskodawca opłacił składkę za 8 dni maja. Niemniej jednak niezdolność wnioskodawcy do pracy od 5 stycznia 2017 r. do 6 października 2017 r. spowodowana była inną niż pierwotna chorobą - udarem mózgu. Z punktu widzenia neurologicznego przyczyny niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresach tych spowodowane były różnymi chorobami. Schorzenia o symbolach J 06 (infekcja dróg oddechowych) i I69 (następstwa chorób naczyń mózgowych) są zupełnie różnymi schorzeniami, dotyczą innych odcinków i układów. Sąd podzielił ustalenia dokonane przez biegłego neurologa i zdaniem Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż schorzenia, na które chorował odwołujący się są chorobami współlistniejącymi, powodującymi niezdolność do pracy w tożsamych okresach. Wobec powyższego Sąd I instancji zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego w spornym okresie i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelacją wniesioną w dniu 9 listopada 2017 roku organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż niezdolności do pracy w okresie od 04.11.2016 r. do 30.04.2017 r. oraz od 09.05.2017 r. do 06.10.2017 r. spowodowane były różnymi chorobami pomimo, że przyczyna niezdolności do pracy ubezpieczonego od 05.01.2017 r. do 06.10.2017 r. (z przerwą od 01.05.2017 r. do 08.05.2017 r.) spowodowana była tą samą chorobą (w związku z faktem, iż ubezpieczony w okresie od 05.01.2017 r. stale był leczony z powodu następstw udaru mózgu);

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zmiana przyczyny niezdolności do pracy, która nastąpiła 05.01.2017 r. podczas nieprzerwanie trwającej niezdolności do pracy od 04.11.2016 r. do 30.04.2017 r., a następnie od 09.05.2017 r. do 06.10.2017 r. powoduje zmianę pierwotnej przyczyny niezdolności do pracy od 04.11.2016 r., a tym samym przyjęcie, że przyczyny niezdolności do pracy w okresach od 04.11.2016 r. do 30.04.2017 r. oraz od 09.05.2017 r. do 06.10.2017 r. spowodowane były różnymi chorobami, co powoduje, iż pomimo istnienia przerwy w niezdolnościach nieprzekraczającej 60 dni, powoduje otwarcie nowego okresu zasiłkowego od dnia 09.05.2017 r.;

3. naruszenie prawa materialnego, a to:

a) art. 9 ust.1 i ust. 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie poprzez przyjęcie, że wystąpienie pomiędzy niezdolnościami do pracy od 04.11.2016 r. do 30.04.2017 r. oraz od 09.05.2017 r. do 06.10.2017 r. przerwy nieprzekraczającej 60 dni w sytuacji zmiany przyczyny niezdolności do pracy w dniu 05.01.2017 r. w okresie nieprzerwanie trwającej niezdolności do pracy od 04.11.2016 r., nie powoduje zliczenia niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego.

Zarzucając powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Na rozprawie w dniu 25 marca 2019 r. pełnomocnik organu rentowego poparł złożoną apelację, a pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych. Ponadto pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o odroczenie rozprawy z uwagi na chorobę ubezpieczonego i fakt, iż chciał on osobiście uczestniczyć w rozprawie przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o odroczenie rozprawy. Podkreślić bowiem należy, że w trakcie postępowania apelacyjnego wnioskodawca był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem jego uprawnienia procesowe były należycie zabezpieczone. Co więcej, obecność wnioskodawcy nie była niezbędna do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a ewentualne odroczenie rozprawy skutkowałoby nieuzasadnionym przedłużeniem niniejszego postępowania.

Przechodząc do meritum sprawy wskazać należy, że Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Niemniej jednak zaprezentowana przez Sąd pierwszej instancji argumentacja, w świetle obowiązujących przepisów, nie mogła zasługiwać na aprobatę.

Stosownie do treści art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1368) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art.9 ustawy).

Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. II UK 86/08 (LEX nr 566009) sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa) służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwalałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu bowiem jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni. Odnoszenie pojęcia "ta sama choroba" do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, jest mylące, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające tym numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

Innymi słowy nowy okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub gdy przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni (A. R. G.. Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, 2009, LEX). Natomiast ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy” oznacza ustanie niezdolności w znaczeniu medycznym.

W przypadku każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. O tym, czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie takiej samej choroby – długość przerwy między obiema niezdolnościami (tak: SN w uchwale z dnia 2 września 2009 r. sygn. akt. II UZP 7/9).

Przy czym, co także znamienne, z treści art. 9 ust. 2 przytoczanej ustawy nie wynika, iż do okresu zasiłkowego winien zostać wliczony jedynie ostatni okres niezdolności do pracy spowodowany tą samą chorobą, lecz wszystkie okresy niezdolności do pracy spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej nie przekraczała 60 dni. Ponadto z omawianego przepisu nie wynika również, że zasady wliczania przerw mają zastosowanie tylko do jednej przerwy w niezdolności do pracy. Tak więc do kolejnego okresu zasiłkowego należy doliczać te okresy niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby, które zakończyły się w okresie krótszym niż 60 dni, licząc od dnia powstania kolejnej niezdolności.

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2018 r. (sygn. akt III BU 2/17) Sąd Najwyższy stwierdził, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj chorób, które je spowodowały. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należy, iż w okresie od 4 listopada 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. S. A. był stale niezdolny do pracy i w okresie tym, bez jakiegokolwiek przerwy, wykorzystał 178 dni okresu zasiłkowego. Co jednak istotne, pomimo wystąpienia u niego innej choroby tj. udaru mózgu w dniu 5 stycznia 2017 r. z całą pewnością nie doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. W świetle bowiem powyżej zaprezentowanych rozważań, pomiędzy wystąpieniem nowej choroby, a chorobą z powodu której dotychczas pobierano zasiłek, musi wystąpić co najmniej jeden dzień przerwy, aby można uznać, że doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Tym samym podniesiona przez Sąd Rejonowy argumentacja, że schorzenia o symbolach J 06 (infekcja dróg oddechowych) i I 69 (następstwa chorób naczyń mózgowych) są zupełnie różnymi schorzeniami i dotyczą innych odcinków oraz układów nie może stanowić podstawy takiego jak zaprezentował to Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jeśli bowiem niezdolność do pracy spowodowana była innymi schorzeniami – to jak już wyżej podniesiono podlegają one zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego – z uwagi na brak przerwy w tej niezdolności. Co za tym idzie powyższe schorzenia, nie mogły powodować otwarcia okresu zasiłkowego na nowo.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacyjne, okazały się w całości uzasadnione. Wnioskodawca od dnia 4 listopada 2016 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r. był nieprzerwanie niezdolny do pracy i wykorzystał 178 dni okresu zasiłkowego, a wystąpienie u niego z dniem 5 stycznia 2017 r. nowej choroby nie mogło skutkować otwarciem nowego okresu zasiłkowego.

Nie ulega także wątpliwości, że wnioskodawca stał się ponownie niezdolny do pracy od dnia 9 maja 2017 r. z powodu tej samej choroby, która skutkowałą niezdolnością do pracy w okresie do dnia 30 kwietnia 2017 r., jednak w związku z faktem że przerwa pomiędzy niezdolnościami nie przekroczyła 60 dni nie mogło dojść do otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Nadto w związku z nieopłaceniem przez wnioskodawcę składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiąc maj 2017 roku w prawidłowej wysokości nie jest też możliwe przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za pozostałe 4 dni (do wyczerpania 182 dni). Wnioskodawca zapłacił bowiem tą składkę jedynie za okres od dnia 1 do 8 maja 2017 r., co spowodowało, że stosownie do treści art.14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 300), nie przysługiwało mu prawo do zasiłku za okres od 9 do 12 maja 2017 r.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, a tym samym skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołań, zgodnie z treścią art. 386 § 1 kpc.

S.B.

Przewodnicząca: Sędziowie: